

РЕШЕНИЕ

№ 6443

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5475** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на К. С. П. срещу Решение № ПИ-204/22.05.2020г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С200022-137-0001890/04.03.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано погасяване, поради изтекла погасителна давност на част от задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. за ДДФЛ за 2011г., 2012г. и за 2013г. по данъчни декларации.

Жалбоподателката оспорва решението като неправилно и незаконосъобразно и иска отмяната му, поради противоречие с материалния закон и процесуалноправните разпоредби. Твърди, че неправилно не са възприети доводите ѝ за липса на прекъсване на давността за задълженията за 2011г., 2012г. и за 2013г. с факта на издаване на разпореждането за образуване на изпълнително производство, като се позовава на т.14 от ТР 2/26.06.2015г. на ВКС по т.д.2/2013г. ОСГТК. По отношение на спирането на давността с налагането на обезпечителните мерки поддържа, че спирането е единствено за деня на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, тъй като не е налице реално наложена обезпечителна мярка. Моли за отмяна на решението.

В открито съдебно заседание жалбоподателката редовно призована не се явява. Представя становище по същество, с което поддържа жалбата по мотиви, идентични с изложените в нея.

Ответникът – Директора на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт М., в позиция по същество и в писмено становище, оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази приетите по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон и след служебна проверка на оспорения индивидуален административен акт за валидност и законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Разпореждането е издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. във връзка с подадено възражение вх. № 04-94-К-12/26.02.2020г. от К. П., регистрирано в дирекция „Събиране” при ТД на НАП С. с вх.№ С200022-000-0105073/02.03.2020г. за изтекла погасителна давност на публични задължения на К. С. П. с [фирма].

С разпореждането е отказано отписване, поради погасяване по давност, на задълженията по образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. и прекратяването му в тази част по отношение на публичните вземания, произтичащи от подадени от жалбоподателката данъчни декларации за данък върху доходите на физическите лица / ДДФЛ/ съответно от 02.05.2012г. за задълженията за 2011г. в размер на 182,71 лв. главница и 177,64 лв. лихва, от 29.04.2015г. за задълженията за 2014г. в размер на 6 лв. главница и 8,75 лв. лихва, от 29.04.2013г. за задълженията за 2012г. в размер на 216 лв. главница и 150,4 лв. лихва, както и по декларация от 29.04.2014г. за задълженията за 2013г. в размер на 620,71 лв. главница и 344,19 лв. лихва.

С постановление изх.№ С170022-022-0089344/22.12.2017г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. са наложени обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и върху суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Р. за сумата от 941,17 лв. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е връчено по електронен път на К. П. на 07.05.2020г. Запорното съобщение е получено в Р., като с писмо изх.№ 137/02.01.2018г. банката е уведомила публичния изпълнител за налагането на запора.

С Разпореждане изх.№С200022-137-0001890/04.03.2020г. публичния изпълнител не е прекратил, поради изтекла погасителна давност, събирането на вземанията, произтичащи от задълженията за ДДФЛ по данъчни декларации за 2011г., 2012г., 2013г. и 2014г.

Разпореждането е обжалвано при директора на ТД на НАП С., който с оспореното Решение № ПИ-204/22.05.2020г. е оставил жалбата без уважение, като неоснователна. Решението на Директора на ТД на НАП – С. е връчено на К. П. на 01.06.2020г. Жалбата срещу решението е подадена на 05.06.2020г.

При така установените факти съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган –директор на компетентната териториална дирекция на НАП, съгласно чл.266 от ДОПК, в обхвата на правомощията на този орган по чл.267, ал.2 от ДОПК. Спазена е изискуемата форма. Не са допуснати съществени нарушения на производството по издаването.

Спорът по делото е правен и се свежда до отговор на следните въпроси – с кое действие се прекъсва погасителната давност и за какъв период от време е сприва

погасителната давност с налагането на обезпечителните мерки.

Касае се за оспорване на действия на публичния изпълнител по принудителното изпълнение за събиране на публично вземане, произтичащо от задължения за данъци по смисъла на чл. 162 ал.2 т.1 ДОПК. Задълженията са определени по подадена от задълженото лице данъчна декларация за съответните данъчни периоди.

Съгласно разпоредбата на чл. 171 ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. А съгласно втората алинея, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

В случая задължението за данък върху доходите на физическите лица по данъчна декларация за 2011г. е следвало да се плати до 31.12.2012г.. Затова 5-годишният давностен срок по чл. 171 ал.1 ДОПК започва да тече от 01.01.2013г. и изтича на 01.01.2018г. Задължението за ДДФЛ за 2012г. е следвало да се плати до 31.12.2013г., като давностния срок по чл.171 ал.1 от ДОПК започва да тече на 01.01.2014г. и изтича на 01.01.2019г. Задължението за ДДФЛ за 2013г. е следвало да се плати до 31.12.2014г., като давностния срок по чл.171 ал.1 от ДОПК изтича на 01.01.2020г.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Спорният момент е дали образуването на изпълнително дело съставлява действие по принудително изпълнение.

Съдът съобрази разпоредбата на чл.220 ДОПК „Образуване на изпълнително дело“, която е включена в раздел „Действия“ на глава XXV-та „Принудително изпълнение“, при разграничението между визираните в цитираната разпоредба на чл.172, ал.2 от ДОПК „действия по принудително изпълнение“ и съответно действия, които може да извършва публичния изпълнител. Конкретен отговор на въпроса: кои са действията по принудително изпълнение, се съдържа в Тълкувателно решение №2/2013 от 26 юни 2015г. по тълкувателно дело №2 от 2013г. на ОСГТК на ВКС, а именно - това са действията, за които длъжникът е уведомен, с възможност да участва в производството.

Съгласно т.10 от мотивите на посоченото ТР „не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело,“ изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н.

Според мотивите към т.14, както при действието на Закона за давността, така и при действието на ЗЗД, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва. Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. В конкретиката на настоящия казус е образувано изпълнително

производство, като липсват доказателства за издадена покана за доброволно изпълнение. Независимо от това, със съобщението за доброволно изпълнение длъжникът се уведомява за образуваното срещу него изпълнително дело, както и за законното му право да предложи подходящ начин на изпълнение. Съгласно разпоредбата на чл.221, ал.2 от ДОПК в съобщението се посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя и същото следва да съдържа предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение, т.е. едва след като съобщението бъде връчено и изтече срокът за доброволно изпълнение, органът предприема действия по принудително изпълнение. Съобщението за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му. В допълнение следва да се посочи, че в чл.215, ал.1 от ДОПК, раздел III “Способи”, глава Двадесет и пета “Принудително изпълнение” са посочени способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията по ДОПК, и сред тях не са образувани изпълнително дело и съобщение за доброволно изпълнение, поради което последните не представляват действие по принудително изпълнение, с които след извършването им от публичния изпълнител се прекъсва давността, на основание чл.172, ал.2 от ДОПК.

По посочените съображения съдът счита, че давността не е прекъсната с образуването на изпълнителното дело.

Независимо от тази констатация, не е изтекла погасителната давност за събиране на посочените публични задължения за 2011г., 2012г. и за 2013г., предмет на настоящето оспорване, тъй като давността за задълженията за 2011г., 2012г. и за 2013г. е била спряна с налагането на обезпечителни мерки по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0089344/22.12.2017г. Съгласно чл.172 ал.1 т.5 от ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки, т.е. от 22.12.2017г. Давността не е спряла единствено за деня на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, доколкото, видно от отговора от Р. запора е наложен.

С оглед на изложеното в случая е неприложими разпоредбата на чл.171 ал.1 от ДОПК, а тази на чл.171 ал.2 от ДОПК, съгласно която давността за посочените задължения за 2011г., 2012г. и 2013г. не е изтекла.

Жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена. Жалбоподателката дължи на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, във вр. с чл.78 ал.8 от ГПК и чл.37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя в размер на 100 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на К. С. П. против Решение № ПИ-204/22.05.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. № С200022-137-0001890/04.03.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., в частта му, с която е отказано погасяване, поради изтекла погасителна давност на задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. за ДДФЛ

за 2011г., 2012г. и за 2013г. по данъчни декларации.

ОСЪЖДА К. С. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението, съгласно чл.268 ал.2 от ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: